Cu sportivii de la Steaua la uzinele „23 August“

A intrat în obiceiul conducerii uzinelor „23 August“ ca, din cînd în cînd, să poftească musafiri. De toate vîrstele și de toate profesiile.

Deunăzi, marea uzină bucureșteană a primit vizita sportivilor de la Steaua. Aproape 150. Fotbaliști, rugbiști, cicliști, scrimeri etc. Au venit în uzină să cunoască o parte din frumoasele realizări pe care harnicii muncitori de aici le înfăptuiesc în cinstea aniversării a 20 de ani de la eliberare. Vizita a fost precedată de o festivitate în cadrul căreia, reprezentanții clubului Steaua și ai asociației Metalul 23 August au făcut schimb de fanioane și insigne.

Primul popas, la turnătoria de oțel. Minute în șir, privirile vizitatorilor rămîn ațintite asupra operației de turnare a șarjelor. Peisaj inedit, care trezește o vie curiozitate și o mare admirație. Rugbistul Cojocaru, *ciclistul* Mihălțeanu, *pentatlonistul* Țintea *pun întrebări ghidului. Ghidul este un inginer tînăr, pe nume* Nicolae Vălimăreanu. *Lămuririle sale sînt ascultate cu multă atenție. După felul în care vorbește, îți dai seama cît este de îndrăgostit de meserie! O înlănțuire de termeni tehnici, un veritabil curs de metale neferoase prezentat însă pe înțelesul tuturor. Este o adevărată... enciclopedie tehnică acest tînăr inginer (pînă mai ieri, muncitor și apoi tehnician)!*

Mergem mai departe, la turnătoria de fontă. Și aici, lucruri interesante ne fac să încetinim pasul.

Vizita prin uzină continuă cu o nouă „haltă“ — la forjă. Sportivii militari s-au strîns în jurul presei de „800“, a cuptoarelor de încălzire a lingourilor de mari dimensiuni. Întrebările curg una după alta, ca pe o bandă rulantă. Printre cei care solicită lămuriri sînt poloistul Balint, *hocheistul* Crișan, *rugbistul* Nica, *călărețul* Antohi. *Inginerul Vălimăreanu nu mai pridideşte cu răspunsurile.*

Un ultim popas, la mecanică, după care vizita a luat sfîrșit.

Sportivii de la Steaua mulțumesc gazdelor pentru invitație. Le împărtășesc impresiile. A fost o acțiune deosebit de interesantă. Impulsionați de tot ce au văzut cu prilejul acestei vizite, de elanul creator al miilor de muncitori de la uzinele „23 August“, sportivii fruntași de la clubul Steaua și-au manifestat hotărîrea fermă de a obține noi și însemnate succese menite să contribuie la ridicarea prestigiului mișcării noastre sportive!

S. TUDOR

1400 de trepte spre soare...

Sîmbătă și duminică am retrăit emoțiile vîrstei pantalonilor scurți într-un decor poate la fel de familiar străinilor care ne vizitează țara ca și bucureșteanului obișnuit să schimbe de sîmbătă la prînz, pînă luni dimineața, servieta cu rucsacul și ascensorul cu telefericul.

În Sinaia am ajuns o dată cu umbrele care prelungeau silueta zveltelor conifere peste zăpada albă, peste cărările noi, pretutindeni.

Drumul spre hotelul alpin cota 1400 părea în începutul acesta de seară liniștită o secvență din poezia ecranizată a decorului romînesc și poate niciodată, nicăieri, decît pe asprele poteci ale Apusenilor n-am simțit mai clar, mai decupat din contextul celorlalte stări sufletești, sentimentul de măreție.

Acestuia aveam să-i adaug la ceasul răsăritului de soare, senzația de lumină, unică în centrul acestei panorame zidită în trepte cu eleganță de amfiteatru antic.

Eram împreună cu cîteva sute de reprezentanți ai tuturor breslelor, de la academicianul antrenat într-o dispută aprinsă cu propriul nepot pe tema traseului de a doua zi, pînă la elevul îmbujorat de emoția primului suiș, și între aceste două generații, întregul tabel nominal al profesiilor frumoase: strungar (din Brașov), electrician (din Cîmpina), profesor (din Sibiu), student (din Cluj) și în dreptul fiecărei profesii se pot alinia, copiate din condica „tovarășului Mitică“, hotelierul, zeci de nume.

În fața acestei mărturisiri de interes general pentru spectacolul de gală al Bucegilor înnobilați cu caratele zăpezii, reflexiile în superlative par firești.

Paralela 45°, care străbate țara, situîndu-ne la jumătatea distanței dintre Polul Nord și Ecuator, este o paralelă a cîntecului și tinereții. Pretutindeni buna dispoziție însoțește uneltele de producție.

Ca în întreaga țară, cărările Bucegilor și pîrtiile lor sînt portative pe care lauda adusă pentru bucuria de a trăi în anii aceștia luminoși, se scrie rotund și clar într-o erupție de exuberanță.

...Privesc de pe Vîrful cu Dor zbenguiala norilor alunecați spre Bușteni de pe balconul Caraimanului.

Mai în sus, spre Babele și Omul, e soare.

Pe Valea Prahovei a început să ningă.

Fiecare punct cardinal prezintă un spectacol inedit și unic.



Spre Vîrful cu Dor

Aici, pe Vîrful cu Dor, liniștea de-o clipă are rezonanțe de baladă. Legenda a urcat înaintea noastră treptele măcinate de vînturi și prin ea, la coborîre, lumea a aflat mai mult decît că munții Carpați sînt tineri și că formează o verigă a celui mai lung lanț muntos din lume: lanțul Alpino-Himalaia, care începe cu Pirineii și sfîrșește la marginea Pacificului în Asia Răsăriteană.

A aflat că în Carpați și în țara aceasta dărnicia naturii a fost întregită cu înțelepciunea, talentul și hărnicia omului.

— Ce va plăcut mai mult astăzi?

Am pus această întrebare în elegantul hol al Cotei 1400, duminică la ceasul cînd zăpezile se retrăgeau de pe urmele pașilor noștri, în întuneric, încet, ca apele chemate de refluxuri. Mi-a răspuns I. Manea, strungar din Brașov.

— Nu cunosc satisfacții mai mari decît un sfîrșit de săptămînă petrecut pe munte. Ce mi-a plăcut mai mult? Totul...

Și a urmat o înșiruire de argumente care îmi prezentau în sculptorul acesta de oțeluri un prieten adevărat al potecii de piatră.

Erau alături de noi ascultînd povestirile inimosului drumeț doi tineri cu privirile pline de înălțimea albastră a cerului.

Doi tineri care vor împlini în vara aceasta 20 de ani (studenți pe cît se pare. Absolviseră o școală tehnică la Brașov). Știau să asculte ca nimeni altul.

Treburile strungului și ale excursiei le erau la fel de familiare ca maivîrstnicului nostru interlocutor.

Mi s-au părut la început demni de o însemnare intitulată „Si ei împlinesc 20 de ani” în care să fie urmărit suișul lor prin vîrstele țării libere. Dar în curînd grupul celor care vor împlini în această vară 20 de ani va deveni atît de numeros încît am reținut numai dragostea colectivă a generației lui 23 August pentru cunoaștere.

Bătuseră împreună potecile Făgărașului și Apusenii, se uimiseră în Deltă și urcară tot împreună pe potecile Vrancei.

Știau să asculte dar să și povestească frumos despre tot ce văzuseră din geografia aceasta generoasă a paralelei 45°.

Vorbeau și despre un coleg care jucase în echipa noastră din turneul U.E.F.A. și care primise o medalie pentru succesul echipei.

— Ce frumos — spuneau ei — este că tineretul nostru, de pretutindeni, deci și sportivii, sînt prețuiți pentru rezultatele bune, încurajați. Această prețuire îți dă aripi.

Discuția se prelungi pînă cînd timpul încîntat ne întinse din nou sub picioare, cărările întoarcerii.

Din inima Bucegilor luaserăm cu noi o imagine înaltă, plină de soare pînă la care cele 1400 de trepte conduc zilnic numeroși îndrăgostiți de înălțimi.

...Sinaia, „perla Carpaților”... o fotografie... strîngeri de mînă, și cîteva cuvinte obișnuite:

— Atunci, pe sîmbăta viitoare...

Se fixa astfel o întîlnire viitoare cu înălțimile. Simbolul necesității de a urca mereu, cît mai aproape de lumină l-am descifrat cît se poate de simplu într-o privire de la geamul vagonului plin de cîntece, privire sprijinită în sus, pe luminile ca o constelație a vacanței, de la Cota 1400.

Era mai mult decît o promisiune de revenire...

TEOFIL BĂLAJ

Școală nouă în Țara de Sus a Moldovei...

...Hotărîrea de a face o ...haltă la Complexul școlar chimic și forestier din Suceava ne-a fost determinată de cei 30—40 de flăcăiași cu fețe îmbujorate, aflați în curtea școlii, la o oră de sport. În mijlocul lor, un bărbat tînăr, zvelt, cu privire prietenoasă, și — ce surpriză plăcută! — o veche cunoștință, rugbistul Gheorghe Halițchi, fost jucător la C.S.M.S. Iași.

La terminarea orei, într-o „fereastră“, tînărul profesor ne-a destăinuit primele impresii culese în școală.

Absolvise, în vara anului trecut, Facultatea de educație fizică a Institutului pedagogic din Iași. Cînd a auzit că a fost repartizat la Suceava, s-a bucurat și... nu prea. Îi părea bine, pe de o parte că se apropie de casă — fiind de fel de prin partea locului, din Mitocul Dragomirnei — dar, pe de altă parte, ar fi dorit să rămînă în Iași, să intre în învățămîntul superior. Nevoia de cadre tinere pentru o regiune la fel de... tînără și în sport avea să înfrîngă, pînă la urmă, ezitarea dintîi.

Și, iată-l pe proaspătul profesor de educație fizică, luînd drumul Sucevei. O dată sosit aici, nu mică i-a fost bucuria întîlnind, la aceeași școală, un fost coleg de facultate, tovarăș de cămin în anii studenției, totodată un bun prieten, pe Constantin Luncanu. Cu anii în urmă însă „adversari“...

S-au cunoscut în 1959, la „Cupa agriculturii“ Halițchi juca în echipa de volei a comunei sale, Voința Mitoc. Luncanu, și el tot voleibalist, era căpitanul echipei Bradul Vama. Au cîștigat vămenii („după un meci mare!“ — își amintește profesorul Halițchi). Important este însă alt amănunt: între cei doi „adversari“ s-a închegat, încă de pe atunci, o strînsă prietenie pe care, mai tîrziu, anii studenției aveau s-o statornicească. Este de imaginat ce roade bogate va da acum, munca unită și însuflețită a celor doi tineri profesori!...

Aici, în școală, totul a început de la zero. Cei doi profesori de sport au dovedit însă curaj și răbdare. Au luat piepțiș toate greutățile, inerente într-o casă nouă. Și au biruit.

La început, orele de educație fizică se identificau, mai mult, cu trecerea unor probe de control. Nici nu se putea altfel. Profesorii nu-și cunoșteau elevii. Trebuia să le „detecteze“ calitățile, aptitudinile. S-a făcut însă o treabă bună. Acum, de pildă, se știe pe cine va conta asociația sportivă a școlii în întrecerile de atletism, în competițiile de volei, handbal sau fotbal. Încă 560 de membri UCFS se află în prezent în evidența clubului sportiv al orașului Suceava. Tot atiția tineri au și dat asaltul probelor „Insignei de polisportiv“, întrecerilor Spartachiadei de iarnă. Acum — pregătiri pentru Spartachiada republicană. Cu elanul ce-i caracterizează, elevii de la Complex se vor „vedea“ cît de curînd și în principalele competiții oficiale sucevene. Asigurarea dată de profesorul Halițchi nu este gratuită. Ea se bazează pe entuziasmul care domnește aici și pe condițiile optime create elevilor pentru practicarea ramurii sportive preferate. Mărturie: magaziile cu materiale și echipament sportiv, un veritabil magazin I.D.M.S. în... miniatură.

Digresiunea cu ora de educație fizică ne-a făcut să întîrziem prezentarea școlii, să ne referim la rosturile ei.

Complexul are un dublu profil: un sector care școlarizează tineri muncitori pentru industria petrolieră și chimică, altul pentru cea forestieră. După trei ani de învățătură, ei devin muncitori calificați, într-una din numeroasele ramuri ale celor două sectoare. Pentru însușirea temeinică a cunoștințelor, complexul este încadrat cu cadre de specialitate, ingineri, profesori și maiștri, cu ateliere-școală (o clădire special prevăzută cu aparatură corespunzătoare). Procesul de asimilare a noțiunilor de bază din munca practică are loc chiar în sectoarele celor două mari combinate aflate în vecinătate. Așadar...

Trei corpuri de clădiri noi, cu cîte trei etaje, așezate paralel, pe treptele unei largi terase, au o destinație precisă: sînt căminele elevilor de la complex.

— Dacă vreți să intrați puțin...

Camere cu cîte patru paturi, cu ferestre largi. Covoare moi, de-ți e milă să calci pe ele. Lămpi elegante pe fiecare noptieră. Camere de lectură. Biblioteci. Totul poartă amprenta unei curățenii desăvîrșite. Și-au visat oare tinerii ucenici, în anii dinaintea Eliberării, asemenea condiții luminoase de școală și de viață?

Am găsit scriind acasă, pe unul din elevi, Ion Gh. Asandei, din comuna Apa Asăului, raionul Moinești: „Scumpii mei părinți. Totul aici, în școală, este minunat. Sălile de clasă, atelierele, căminele, inginerii, profesorii și maiștrii care se poartă părintește cu noi. Pe scurt, ce pot să vă spun? Că învățăm, facem sport, mergem la spectacole. Sînt sigur că cei trei ani de școală vor trece pe nesimțite“...

Ca și Ion Gh. Asandei din comuna Apa Asăului gîndesc, fără îndoială, toți cei 560



de elevi veniți din toate colțurile țării, să se instruiască în această școală nouă, ridicată acum, în anii puterii populare, la Suceava, în Țara de Sus a Moldovei...

TIBERIU STAMA